

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A II-A DUPĂ RUSALII
(a Sfinților Români)
(Chemarea primilor Apostoli)

SF. IER. ANDREI, ARHIEPISCOPUL
CRETEI; SF. CUV. MARTA

DUMINICA CHEMĂRII APOSTOLILOR

Astăzi ne aflăm în Duminica a doua după Rusalii, în Duminica chemării primilor apostoli și a prăznuirii Sfinților români. Această Duminică ne amintește de momentul în care Mântuitorul Hristos a întâlnit patru pescari pe malul Mării Galileii, împreună cu tatăl lor, care își câștigau existența pescuind pe mare, urmând ca peștele să fie vândut a doua zi în piața orașului Capernaum. El și-a ales doisprezece apostoli cu temperamente diferite, dar a dorit ca fiecare să-L înțeleagă în misiunea Sa și să-L urmeze în sfințenie. Ucenicii Săi au fost martori oculari ai vieții și minunilor săvârșite de El. Pe aceștia i-a ales Domnul din lume ca să modeleze lumea.

Ei au devenit niște apariții pe care nu i-a înfricoșat nici sabia ostașului roman, nici mintea ascuțită a filosofilor vechii Elade și nici marii oratori ai Romei. Pe ei i-a ales Mântuitorul dintre contemporani, nu pentru a-L servi, ci pentru ca El Însuși să le slujească dându-le pildă, așa explicându-se de ce Evanghelia a fost acceptată și de credincioșii iudei, dar mai ales de adepții religiilor vechi, creștinismul oferind lumii nădejdea învierii și siguranța mântuirii.

Nu le promite averi și cinste pe pământ, ba dimpotrivă, le spune cu un alt prilej că „veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu” (Matei 10, 22). Iar cei patru ucenici galileeni nu se tem, nu se împotrivesc Duhului Sfânt, nici nu se duc mai întâi la ai lor să-și ia rămas bun, ci „îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El” (Matei 4, 22).

Ce ascultare necondiționată! Ce credință simplă și curată la niște oameni simpli! Ce lepădare de sine pentru primii apostoli! Vedem cum părăsesc hotărâți toate și intră cu curaj la școala lui Hristos, cea mai înaltă școală din toată lumea și din toate timpurile.

Aici aveau să învețe cea mai înaltă teologie a Duhului Sfânt și meșteșugul vânării sufletelor omenești. Căci nimic nu este mai greu decât să câștigi suflete pentru Împărăția Cerurilor. Nimic nu este mai greu pentru slujitorii Bisericii lui Hristos, decât să transforme sufletele oamenilor, adică să facă din răi, buni; din necredincioși, creștini adevărați; din desfrânați și bețivi, oameni înfrânați și virtuoși; din pescari, ucenici; din fricoși, mărturisitori și mucenici.

Apoi observăm că apostolii și propovăduitorii Evangheliei nu se cheamă și nu se aleg singuri, ci Domnul îi cheamă, îi alege, îi învață, îi întărește și trimite asupra lor pe Mângâietorul, Duhul Adevărului, abia după aceea îi trimite să vestească cuvântul Evangheliei în toată lumea.

Observăm din cuprinsul Evangheliei de astăzi că nici predicatorii sectelor și a tot felul de grupări religioase nu au o chemare și o alegere specială. Nimeni nu i-a chemat, nimeni nu i-a sfințit, nimeni nu i-a trimis în lume să împărtășească sfințenia altora.

Adevărații creștini și sfinții au ascultat de preoții și slujitorii Bisericii lui Hristos și astfel s-au sfințit așa cum, bunăoară, prăznuim astăzi pe Sfinții români care s-au sfințit pe aceste meleaguri, în Biserica lui Hristos cea ortodoxă, drept-măritoare.

Cu dreaptă socotință, Părinții Bisericii răsăritene au rânduit ca prima Duminică după Rusalii să se numească Duminica Tuturor Sfinților, sfințenia fiind un dar al Duhului Sfânt pogorât în creație în Duminica Cincizecimii. Urmând acest exemplu, Sfântul Sinod al B.O.R. a hotărât în anul 1992 ca pentru sfinții români să se facă pomenirea în duminica următoare, a doua după Rusalii, tot ca o expresie a darului Sfântului Duh. Chiar dacă nu am avut sfinți canonizați oficial și înscrși în Calendar, în conștiința și evlavia românilor ei au fost cinstiți fără încetare. De aceea, canonizările din anii 1955 și 1992 au avut menirea de a confirma oficial cinstirea neîntreruptă ce li s-a făcut. ✦

Părintele Adrian Chiriță

DUMINICA TUTUROR SFINŢILOR ROMÂNI, ŞTIUŢI ŞI NEŞTIUŢI

Trecerea mucenicilor, cuvioşilor, ierarhilor, binecredincioşilor, mărturisitorilor în listele oficiale ale Bisericii poartă numele de canonizare, adică recunoaşterea sfinţeniei lor, dovedită în timp. Canonizarea unui sfânt în primele secole era foarte simplă. Pe baza semnelor recunoscute ale sfinţeniei, sfântul, la iniţiativa poporului credincios era înscris în martirologiu. Proclamarea se făcea în cadrul Sfintei Liturghii, după care se comunica numele sfântului Bisericii vecine.

Mai târziu, înscrierea în martirologiu era precedată de aflarea şi identificarea relicvelor, construirea de biserici etc. Nu Biserica impunea canonizarea, ci ea doar constata şi legaliza cultul sfântului canonizat.

Condiţiile de fond ale canonizării sunt: Ortodoxia credinţei, proslăvirea de către Dumnezeu, răspândirea mirsmei de sfinţenie după moarte şi confirmarea ei prin cultul spontan. Semnele proslăvirii de către Dumnezeu sunt moartea martirică, suferirea diferitelor persecuţii, acceptarea pustiei, săvârşirea de minuni, în viaţă sau după moarte, şi apărarea dreptei credinţe.

Pentru canonizare sunt obligatorii prima şi a treia condiţie, precum şi una dintre cele ce ţin de proslăvirea de către Dumnezeu. Cea de-a treia condiţie poate lipsi numai în cazul martirilor.

Prima slujbă oficială de canonizare la noi în ţară a fost cea a Sfântului Ierarh Nifon al Constantinopolului, sărbătorit pe 16 august 1517. Ea s-a petrecut în timpul lui Neagoe Basarab, a doua zi după sfinţirea bisericii Mănăstirii Curtea de Argeş.

Unii sfinţi mucenici şi sfinţi ierarhi daco-romani din primele secole creştine au fost canonizaţi de evlavia poporului, fiind înscrşi în calendarele locale, dar şi în calendarele celorlalte Biserici Ortodoxe surori.

Alţi sfinţi români au fost proclamaţi mai întâi de alte Biserici Ortodoxe surori, după care au fost înscrşi şi în calendarul Bisericii Ortodoxe Române. Între aceştia amintim pe Sfânta Teofana Basarab, fiica lui Basarab I al Ţării Româneşti şi soţia ţarului bulgar Ioan Alexandru (canonizată de Bisericele Bulgară şi Sârbă); Sfântul Ioan Valahul, martirizat de turci la Constantinopol în ziua de 12 mai 1622 (canonizat de Biserica Ortodoxă Greacă); Cuviosul Antipa de la Calapodeşti, adormit la 10 ianuarie 1882 în Mănăstirea Valaam din Rusia (canonizat de Biserica Ortodoxă Rusă).

**Din anul 1992,
Sfântul Sinod
a dedicat
Duminica a 2-a
după Rusalii
Tuturor Sfinţilor
Români,
ca semn al lucrării
Sfântului Duh
în Biserica
neamului nostru.**

După dobândirea autocefaliei de către Biserica Ortodoxă Română (1885), a devenit tot mai imperioasă recunoaşterea sfinţilor români. Marele pas a fost făcut în anul 1950, la 28 februarie, când, sub preşedinţia patriarhului Justinian Marina, au început lucrările privind canonizarea oficială a unor sfinţi români. Ele s-au finalizat în şedinţele solemne din 10-23 octombrie 1955, când au fost trecuţi în calendar opt noi sfinţi (Sfinţii Ierarhi Calinic de la Cernica, Ilie Iorest şi Sava Brancovici din Transilvania şi Ioan de la Râşca; Cuvioşii Visarion Sarai şi Sofronie de la Cioara; Sfântul Mucenic Oprea din Sălişte şi Sfântul Iosif cel Nou de la Partoş), iar cultul altor şase sfinţi de alt neam, dar ale căror moaşte se află la noi în ţară a fost generalizat (Cuvioasa Parascheva – Epivata, Sfânta Muceniţă Filoftea – Târnovo, Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava – Cetatea Albă, Cuvioşii Grigorie Decapolitul, Dimitrie cel Nou – Basarabi şi Nicodim cel Sfinţit de la Tismana, de naţionalitate sârbă).

În 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat canonizarea oficială a 19 noi sfinţi, precum şi generalizarea cultului celor opt sfinţi canonizaţi în 1955 şi a altor 38 de sfinţi autohtoni, care au trăit în ţara noastră sau au fost martirizaţi pe teritoriul de astăzi al ţării noastre, printre care şi Sfântul Cuvios Paisie de la Neamţ.

Au urmat alte canonizări oficiale ale Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române aproape în fiecare an în perioada 2002-2011 şi altele în perioada 2016-2018. Iar din 2019 pe masa de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române se află dosarul de canonizare a Cuviosului Arsenie (Boca) de la Mănăstirile Sâmbăta de Sus şi Prislop. Şi evident lista canonizărilor rămâne deschisă.

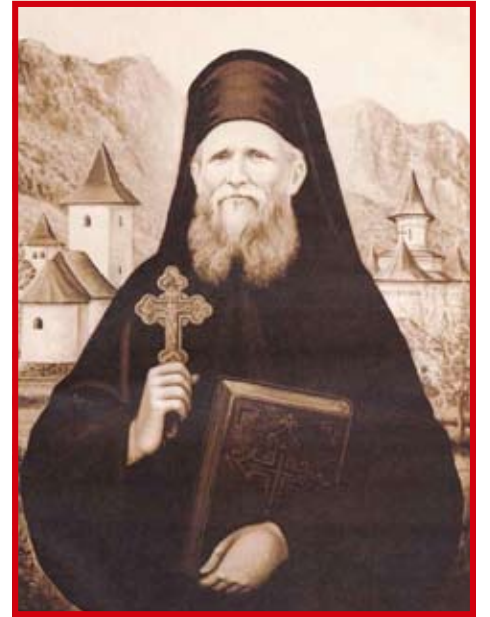
Deci, în Duminica Tuturor Sfinţilor Români sunt amintiţi şi cinstiţi cu evlavie sfinţii ierarhi, preoţi şi diaconi slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române, care s-au săvârşit muceniceşte şi au mărturisit dreapta credinţă, făcându-se apărători până la jertfelnicie ai credinţei noastre strămoşeşti, ai neamului şi ai ţării noastre; sfinţii cuvioşi şi cuvioase, care s-au săvârşit trăind în deplină ascultare şi smerenie viaţa călugărească, fiind - prin pilda vieţii lor şi prin rugăciune - cei care au hrănit duhovniceşte pe mulţi dreptcredincioşi. Apoi, sfinţii martiri din orice treaptă harică sau stare obştească şi toţi aceia care prin pătimirile şi sângele lor martiric au primit cununa sfinţeniei. Nu-i uităm pe sfinţii români ucişi de oştile păgâne sau ale altor asupritori, precum şi cei care au căzut în luptă cu aceştia sau în amară robie pentru credinţă, Biserică şi neam. Şi să avem evlavie şi la sfinţii care s-au săvârşit luptând cu arma cuvântului pentru apărarea credinţei, a Bisericii Ortodoxe şi a binecredincioşilor ei fii.

Şi mai ales, în aceste vremuri tulburi, fără repere şi identitate, sunt mai aproape de noi cei morţi în închisorile comuniste pentru credinţă. Ei se adaugă celorlalţi sfinţi creştini ortodocşi români din toate timpurile şi din toate locurile, ştiuţi şi neştiuţi, care i-au făcut pe fiii Bisericii noastre să sporească în dragostea pentru Hristos, a faptei bune, a rugăciunii şi a virtuţii creştine.

Să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru sfinţii cunoscuţi şi necunoscuţi din pământul românesc. Să petrecem viaţa noastră cinstindu-i şi luându-i ocrotitori ai noştri şi mijlocitori către Maica Domnului şi tronul Sfintei Treimi. Ei sunt veghetorii poporului român şi datoria noastră este să ne rugăm lor, dar şi să-i facem cunoscuţi copiilor şi tinerilor acestui neam. ❀

PĂRINTELE DOMETIE DE LA RÂMEȚ, UN APOSTOL AL ZILELOR NOASTRE

Cuviosul arhimandrit Dometie
(15 octombrie 1924 - 6 iulie 1975)
a fost un iscusit duhovnic
al Mănăstirii Râmăneț și un preot misionar
de mare preț al monahismului românesc.

S-a născut în comuna Bălănești (Buzău). Dorind să slujească toată viața Biserica lui Hristos, a urmat Seminarul Teologic din Buzău. Între anii 1945-1949 a urmat teologia și s-a făcut călugăr la Mănăstirea Prislop. Apoi, primind preoția, a fost stareț și preot misionar timp de zece ani în câteva sate și mănăstiri din Ardeal, ca: Prislop și Afteea (Hațeg), Piatra Fântânele (Năsăud), Dragomirești (Maramureș) și Ciolanu (Buzău).

În anul 1959 s-a stabilit ca duhovnic la Mănăstirea Râmăneț, fiind și preot misionar în satele mocanilor din Munții Apuseni. După 26 de ani de totală dăruire și slujire a monahismului și Bisericii, arhimandritul Dometie s-a mutat la odihna cea de veci, în vara anului 1975.

Neobosit călugăr și preot al Bisericii lui Hristos a trăit o aleasă viață duhovnicească, a vestit Evanghelia celor care n-o înțelegeau și s-a jertfit cu trup și suflet pentru mântuirea altora. Timp de 20 de ani a mărturisit și a apărut cu mult zel credința ortodoxă în Transilvania lovită de secte, ca un adevărat apostol al zilelor noastre.

Spun ucenicii săi că s-a nevoit mult în satele în care a slujit, pentru a aduce în staulul Bisericii lui Hristos pe creștinii dezbinați, învățându-i că toți suntem una în Hristos și că avem o credință, un botez și o patrie - Împărăția lui Dumnezeu. Astfel, a întors la Biserica-mamă pe mulți fii rătăciți.

Pe călugărițele din mănăstire așa le învăța: maicilor și surorilor, viața noastră trebuie să fie o continuă rugăciune. Sunt nemulțumit de sfințiile voastre că nu slujiți și nu cântați lui Dumnezeu cu mai multă râvnă. Că noi trebuie să ardem pentru dragostea Lui. Nu suntem pentru rugăciuni lungi și cu mintea împrăștiată. Ci să facem rugăciuni scurte. Dar în acele momente fiiința noastră, mintea, inima și voința, să fie unite cu Dumnezeu prin dragoste.

După o nevoință și o dăruire totală ca aceasta, părintele Dometie a fost chemat la odihna cea de veci. Deci, săvârșind dumnezeiasca Liturghie și dând tuturor învățătura cea mai de pe urmă, pe când aducea alimente în spate peste munte însoțit de obște, s-a așezat jos cu ochii către cer și și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos. Era Duminică, 6 iulie 1975.

Așa a trăit și așa s-a jertfit părintele Dometie, duhovnicul moșilor din Munții Apuseni! *(Sursa: Arhim. Ioanichie Bălan, Patericul românesc)*

Din viața părintelui Dometie

❖ Odată maicile l-au întrebat: „Părinte, ce să facem, că nu avem nimic cu ce să pregătim mâncare? Avem câțiva cartofi.” A zis: „Fierbeți toți cartofii și mâncăm și noi, mâncă și credincioșii.” Maicile s-au supărat: „E singurul lucru pe care îl avem aici, cartofii ăștia, și și pe ăștia să-i fierbem toți și să-i dăm la credincioși?! Credincioșii poate mai au ceva...” Dar au făcut ascultare: au fiert toți cartofii, câți au avut, și i-au dat credincioșilor. A doua zi dimineață a venit o căruță plină-plină cu bucate și cu de toate. Și atunci Părintele a zis: „Vedeți darul lui Dumnezeu? Niciodată să nu vă zgârciți și niciodată să nu vă puneți încrederea în voi, și nici în ce

aveți, ci să vă puneți toată nădejdea și încrederea în Dumnezeu.”

❖ Pentru proiectul unei cabane necesare găzduirii pelerinilor era nevoie de suma de 12 mii de lei.

Pe timpul acela, 12 mii de lei era ceva enorm! Și Părintele a început să plângă și i-a spus arhitectului: „Frate, dacă dumneata îmi ceri 12.000 de lei numai pentru acte, pentru proiecte, eu cu ce o să mai fac clădirea?” Arhitectul s-a dus să facă planurile mai departe și, până seara, trebuia să i se dea toți banii. Părintele s-a dus plângând în biserică, s-a rugat îndelung. Cu autobuzul de după-amiază a venit o femeie de la Cluj și a adus 12 mii de lei, exact banii de care era nevoie. I-a spus: „Părinte, vi-i dau pentru mănăstire și pentru ceea ce aveți nevoie.” La masă, seara, Părintele ne-a povestit, plângând, cum Dumnezeu ne poartă de grijă. „Atâta am cerut, atâta mi-a trimis Maica Domnului”. *(Costion Nicolescu - „Părintele Dometie de la Râmăneț”; Text adaptat)*

Schiță de icoană a părintelui Dometie Manolache

Predicator. După fiecare Sfântă Liturghie predica cu înflăcărare și cu o forță de convingere deosebită, care își avea acoperirea în trăirea și exemplul său personal. Duminica și în zile de sărbători începea Sfântul Maslu la ora cinci, după care ținea un cuvânt de învățătură scurt referitor la puterea acestei Taine. Trecea apoi la spovedirea credincioșilor rămași nemărturisii din seara precedentă. Când timpul era frumos, din cauza mulțimii poporului săvârșea Sfânta Liturghie afară, la altarul de sub salcia pletoasă. Tot datorită mulțimii credincioșilor, împărțirea dura câte o oră, o oră și jumătate.

Primitor de străini. Mai ales la sărbători, când numărul credincioșilor era deosebit de mare, depășind spațiul de cazare existent, Părintele nu-și găsea liniștea până ce nu vedea pe ultimul om așezat undeva pentru odihnă. Chilia sa - dacă se poate numi „a sa”, căci locuia împreună cu părinții Varsanufie și Filotei - era cea dintâi ocupată până la refuz de copii, bătrâni și bolnavi. La fel se întâmpla și cu chiliile maicilor, în aceste situații, trapeza, coridoarele, paraclisul chiar, erau puse la dispoziția credincioșilor pentru odihnă, iar Părintele se mulțumea să așezească puțin pe un scaun sau pe jos, în sfântul altar.

Modest. Era simplu și modest în îmbrăcăminte, comportare și hrană. Avea un singur rând de haine, căci îmbrăcăminte pe care o primea în dar sau i se confecționa de către obște o dădea

celor lipsiți. Hrana era mai mult vegetală și de multe ori se mulțumea cu pâine, mămăligă, ceapă sau cartofi fierți.

Milostiv și generos. A fost un exemplu viu de lepădare de sine și de dăruire pentru obștea păstorită, pentru toți cei care l-au cunoscut. Din tot ce primea, ce era mai bun și mai frumos dădea altora, iar pentru sine oprea ce era inferior sau de multe ori nimic. Nu era liniștit niciodată când avea un lucru în plus și știa că altuia îi lipsește lucrul acela. Era atât de milostiv încât își dădea hainele de pe dânsul și chiar și încălțăminte din picioare atunci când întâlnea un om lipsit de acestea. Nu pleca nimeni din mănăstire, dintre cei necăjiți și împovărați de nevoi, nehrănit și nemângâiat măcar cu un cuvânt. Nu făcea deosebire dacă erau români sau țigani, în multe situații dădea bani din

buzunar celor săraci, pentru drum sau alte nevoi urgente.

Îndreptător pe calea cea bună. În neobosita sa activitate misionară era natural, sincer și deschis. Certă cu asprime abaterile, dar nu rănea inima, căci era drept și cu simțul măsurii în toate. Dușman neînduplecat al patimilor de tot felul care îi robesc pe oameni, combătea aceste patimi cu cuvântul său autoritar, dar totuși delicat, atât în predică, cât și la mărturisire.

Atât era de convingător în această privință, încât îi determina pe fumători să-și lase țigările și uneltele de fumat în fața lui sau să le arunce singuri în sobă, legându-se cu hotărâre să nu mai fumeze niciodată. (*Părintele Dometie de la Râmeți, ediție îngrijită de Costion Nicolescu, Editura Bizantină, București, 2001*) ❖

PĂRINTELE NICODIM MĂNDIȚĂ DE LA AGAPIA

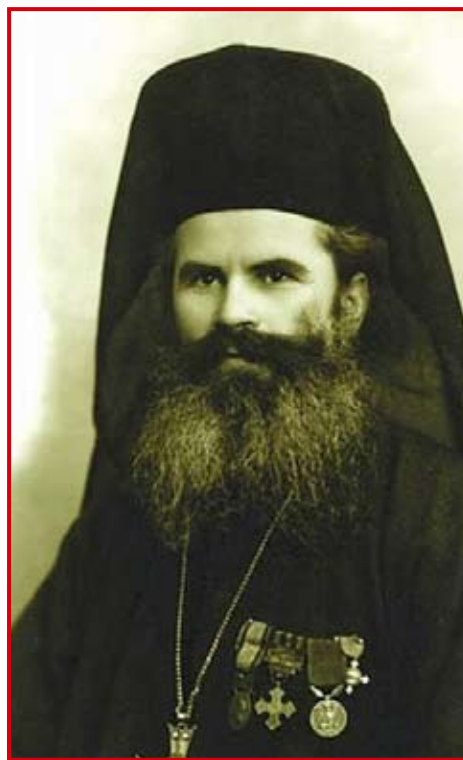

Protosinghelul Nicodim Mândiță a fost un mare apărător al Ortodoxiei și un misionar fără egal, mai ales în anii comunismului. Născut în Bunești, Argeș, la 28 octombrie 1889, din părinți credincioși, face doar 5 clase în satul său. Între anii 1916-1918 participă la primul război mondial; în 1920 este călugărit la Schitul Măgura (Bacău), apoi hirotontit preot.

Activitatea sa a fost preponderent de preot misionar în parohii de la sate. I-a adus pe mulți de la patimi și secte, la Dumnezeu.

Dar dorința sa cea mai mare era ca atât clerul, cât și credincioșii să cunoască credința cea dreaptă, să citească, să-și îndrepte viața, să cunoască temeinic Sfânta Scriptură și învățăturile Sfinților Părinți. De aceea nu numai că-i îndemna pe toți să citească, dar începe să scrie cărți pentru luminarea poporului. Mai ales după venirea la putere a regimului comunist ateu, își continuă munca sa de scriere și de multiplicare a lucrărilor în condiții de clandestinitate. Căci după 1948 cărțile religioase puteau fi tipărite doar în număr restrâns și cu difuzare limitată.

Părintele Nicodim nu poate accepta această îngrădire, așa încât creează o amplă rețea de „samizdat”, extrem de bine organizată. Odată demascată rețeaua, se descoperă patru depozite clandestine în București, în care se aflau nu mai puțin de 500.000 de volume! Această activitate de multiplicare și distribuire a publicațiilor cu

conținut creștin-ortodox s-a desfășurat neîntrerupt din 1948 și până în 1964. În fapt, o mână de oameni copiau la mașina de scris lucrările părintelui, dar și multe alte cărți cu caracter religios, pe care apoi le tipăreau de obicei în mica lor tipografie clandestină. Uneori au reușit

să scoată cărți la tipografiile din țară, mai ales tipografiile ale eparhiilor, semn că oficialii Bisericii nu erau străini de acest demers și îl sprijineau.

Au existat și foarte multe volume tipărite până în 1948, salvate de la topit și distribuite apoi din casă în casă. Când privești fotografiile din dosarul penal ale „inculpaților”, alături de stivele de cărți ce au fost găsite în depozite, când vezi mijloacele modeste cu care le-au realizat și în ce spații, când afli că mai apoi plecau în lungi călătorii cu geamantanele grele de cărți, realizezi ce dor de Dumnezeu i-a îndemnat pe acești oameni să facă o asemenea misiune și ce muncă uriașă și ce curaj s-a aflat în spatele fiecărei cărți ce a ajuns în casa și sufletul fiecărui creștin. Cărțile găsite în depozite au fost topite!

Părintele Nicodim a fost arestat în anul 1965 și închis pentru opt ani. Ajunge și la Aiud. Eliberat după mai puțin de doi ani, se întoarce la Mănăstirea Agapia. Pleacă la ceruri în seara zilei de 5 spre 6 iulie 1975 și este înmormântat în cimitirul mănăstirii.

Rămâne în istoria Bisericii și în memoria creștinilor ca cel ce a salvat mii de cărți creștine de la ardere și i-a îndemnat pe toți „Ia și citește!” ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 4-11 IULIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 4.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților români) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 7.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 9.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 10.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 11.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sfânta Liturghie